

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/77/2024
Identifikačné číslo spisu: 8117206288
Dátum vydania rozhodnutia: 30.07.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:8117206288.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Mesto Prešov, so sídlom Hlavná 73, Prešov, IČO: 00 327 646, zast. advokátom JUDr. Alojzom Naništom, so sídlom Sládkovičova 8, Prešov, proti žalovanému: PONECO, s. r. o., so sídlom Jesenná 12, Prešov, IČO: 36 707 996, zast. advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, so sídlom Jesenná 8, Prešov, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15C/10/2017 (pôvodne sp. zn. 8C/258/2006), o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 19. septembra 2023 sp. zn. 20Co/17/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 7. apríla 2009 č. k. 8C/258/2006-249 (ďalej len „rozsudok okresného súdu, prvý v poradí“) určil, že žalobca je vlastníkom parcel C-KN č. XXX - orná pôda o výmere 6974 m², C-KN č. XXX/X - ostatné plochy o výmere 3362 m² a E-KN č. XXXX/XX - orná pôda o výmere 284 m², zapísaných na LV č. XXXXX k. ú. Y. (prvá výroková veta). Rozhodol, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 6.829,43 Eur, na účet právneho zástupcu žalobcu, do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (druhá výroková veta).

1.1. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu, prvého v poradí, vyplýva, že konal o žalobe žalobcu domáhajúceho sa určenia vlastníckeho práva k v žalobe špecifikovaným nehnuteľnostiam, pričom tvrdil, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom sporu, boli v roku 1977 vyvlastnené z a účelom rozšírenia ústredného cintorína v Prešove a ako cintorín boli a sú dlhodobo užívané. Predmetné nehnuteľnosti nemohli byť platne nadobudnuté v dedičskom konaní a z uvedeného dôvodu považoval aj následné prevody a prechody vlastníckeho práva za neplatné. Okresný súd po zistení skutkového stavu ustálil, že v dedičskom konaní po poručiťke R. R., r. P. nemohli na dedičku prejsť sporné nehnuteľnosti z dôvodu, že poručiťka nebola v čase svojej smrti ich vlastníkom a v dôsledku uvedeného sú neplatné aj

následné prevody nehnuteľností až na žalovaného. Osobitnú pozornosť okresný súd zamerlal na otázku dobrovoľnej dražby; otázku platnosti dobrovoľnej dražby posudzoval ako otázku prejudiciálnu (predbežnú) a dospel k záveru, že dražbu nemožno považovať za platnú a nie je tak možné prihliadnúť na vlastníctvo nadobudnuté žalovaným.

1.2. Okresný súd doplniacím rozsudkom z 18. júna 2009 č. k. 8C/258/2006-331 rozhodol o povinnosti žalovaného nahradiť štátu trovy konania vo výške 17,09 Eur na účet okresného súdu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom z 21. januára 2010 č. k. 8Co/138/2009-345, 8Co/139/2009 (ďalej len „rozsudok krajského súdu, prvý v poradí“) rozsudok okresného súdu v spojení s doplniacím rozsudkom potvrdil (prvá výroková veta). Rozhodol, že žalovanému sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania a žalobca nemá právo na ich náhradu (druhá výroková veta).

2.1. Odvolací súd sa v rozsudku, prvom v poradí, stotožnil so závermi súdu prvej inštancie. Vyslovil, že súd prvej inštancie mohol preskúmať platnosť, resp. neplatnosť dražby ako otázku predbežnú, pretože žaloba bola podaná pred uskutočnením dražby; spor o vlastníctvo pokrýva aj otázku dražby a tým, že tu už spor bol, tak bola zachovaná aj trojmesačná prekluzívna lehota podľa zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách (ďalej len „zákon č. 527/2002 Z. z.“ alebo „zákon o dobrovoľných dražbách“). Dodal, že v danom prípade bolo treba dať zadosťučinenie vyšším princípom spravodlivosti a vysloviť, že pokiaľ je podaná vlastnícka žaloba a pokiaľ sa vydražiteľ alebo následný vlastník stáva účastníkom takéhoto konania, tak lehota predpokladaná zákonom o dobrovoľných dražbách je zachovaná. Poznamenal, že dobrá viera chráni toho, kto vydražil a toho, kto kúpil. V predmetnej veci sa však žalovaný nemôže týmto brániť a brať si účel zákona o dobrovoľných dražbách vo svoj prospech, pretože dokazovaním bolo zistené, čo svojimi úkonmi sledoval a ako sa v celom reťazci správal a choval.

3. Rozsudok odvolacieho súdu (prvý v poradí) bol podrobený na základe ústavnej sťažnosti žalovaného prieskumu ústavnosti. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) v náleze z 13. apríla 2011 č. k. III. ÚS 448/2010-48 (ďalej aj „nálež ústavného súdu“) rozhodol, že:

(1) Základné právo spoločnosti PONECO, s. r. o., vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Co/138/2009, 8Co/139/2009 z 21. januára 2010 porušené bolo.

(2) Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Co/138/2009, 8Co/139/2009 z 21. januára 2010 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd zároveň rozhodol o povinnosti odvolacieho súdu uhradiť sťažovateľke trovy právneho zastúpenia; nepripustil vstup Mesta Prešov ako vedľajšieho účastníka do konania.

3.1. Z nálezu ústavného súdu vyplýva, že sa stotožnil s námietkou sťažovateľky, že v rámci súdneho sporu vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 8C/258/2006, predmetom ktorého bola žaloba o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, tento nemohol ako predbežnú otázku posudzovať platnosť, resp. neplatnosť dobrovoľnej dražby, na základe ktorej sťažovateľka nadobudla vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam, pretože o neplatnosti dražby možno rozhodovať len v zmysle zákona o dobrovoľných dražbách.

3.2. Ústavný súd považoval obranu krajského súdu spočívajúcu v tvrdení, že „nebolo potrebné podávať žalobu o neplatnosť dražby, keďže otázku dražby riešil ako otázku predbežnú, pretože spor o vlastníctvo pokrýval aj otázku dražby a tým, že tu už spor bol, tak bola zachovaná aj lehota“, odvolávajúcu sa na „vyššie princípy spravodlivosti“ za očividné a neodôvodnené, či nespravodlivé vybočenie (exces) zo

štandardného výkladu, ktoré predstavuje interpretačnú svojvôľu. Odkázal pritom aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konkrétne na rozsudok z 1. júla 2008 sp. zn. 3Cdo/272/2007, podľa ktorého dražba uskutočnená podľa zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách je neplatná, ak jej neplatnosť určí súd; neplatnosť dražby pritom súd nemôže posudzovať v inom konaní než v konaní podľa § 21 ods. 2 uvedeného zákona.

3.3. Ústavný súd sa tiež stotožnil s námietkou sťažovateľky, že pokiaľ žalobca tvrdil, že k zápisu jeho vlastníckych práv „nedošlo len v dôsledku administratívneho nedopatrenia“, a zároveň nedokáže hodnoverne preukázať, že je vlastníkom sporných nehnuteľností, pričom jeho správanie tomu dosiaľ ani nenasvedčovalo, „s poukazom na originálne nadobudnutie predmetu konania právnym predchodcom sťažovateľky je nepodstatné skúmanie relevantnosti vyvlastnenia“. Krajský súd sa k tejto námietke osobitne nevyjadril, ale stotožnil sa s právnym názorom prvostupňového súdu týkajúcim sa vyhlásenia neplatnosti právneho úkonu - prevodu vlastníckeho práva. Ústavný súd uviedol, že „preukázanie vlastníctva sporných nehnuteľností je prioritný právny problém, ktorý musia všeobecné súdy vyriešiť, až následne môžu pokračovať v konaní, keď bude vyriešená táto základná otázka“.

3.4. Po rozhodnutí ústavného súdu úlohou krajského súdu v ďalšom konaní malo byť opätovné meritórne posúdenie odvolacích námietok sťažovateľky, vychádzajúc z odôvodnenia nálezu a ochrany ústavou a medzinárodnými zmluvami zaručených základných práv a slobôd a zároveň opätovne rozhodnúť aj o trovách konania pred všeobecnými súdmi.

4. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 30. októbra 2012 č. k. 20Co/123/2011-545, 20Co/51/2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu, druhý v poradí“) rozsudok okresného súdu v spojení s doplniacim rozsudkom potvrdil (prvá výroková veta). Výslovil, že dovolanie je prípustné, pretože otázka, či nadobudnutie predmetu dobrovoľnej dražby podľa zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách na základe výkonu záložného práva predstavuje výnimku zo zásady, podľa ktorej nikto nemôže previesť viac práv ako sám má, a či dobrovoľná dražba predstavuje spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka, je zásadného právneho významu (druhá výroková veta). Rozhodol, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania 1.385,18 Eur na účet právneho zástupcu, v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku (tretia výroková veta).

4.1. Odvolací súd prioritne riešil právny problém preukázania vlastníctva sporných nehnuteľností. Uviedol, že žalovaný odvodzuje svoje vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam postupne od R. Q., ktorá ich mala nadobudnúť dedením po poručiťke R. R. P. zosnulej dňa G.. R. nehnuteľnosti zmluvou z 11. augusta 2006 previedla na R. Y., tento zasa zmluvou z 15. augusta 2006 na Cartes, s. r. o., následne mal sporné nehnuteľnosti nadobudnúť L. Y. na základe dobrovoľnej dražby konanej 11. januára 2007, na návrh záložného veriteľa BENC, s. r. o., v rámci výkonu záložného práva zriadeného na tieto nehnuteľnosti, zriadeného zmluvou medzi záložným veriteľom a Cartes, s. r. o., ako záložcom. Žalovaný mal sporné nehnuteľnosti nadobudnúť priamo od L. Y. zmluvou z 8. februára 2007. Mal tiež za preukázané, že vlastníkom nehnuteľností sa stal žalobca na základe rozhodnutia o vyvlastnení z 9. augusta 1977 č. Vyst.Finc.8751/77-Pk v súlade s vtedy platnými predpismi. Odvolací súd neprisvedčil tvrdeniu žalovaného, že správanie žalobcu spočívajúce v snahe uzavrieť kúpnu zmluvu s predchodcami žalovaného nenasvedčovalo tomu, že je vlastníkom. Snahu o uzavretie právneho úkonu odvolací súd považoval len za prejav snahy čo najskôr a čo najefektívnejšie si obstarat' titul, ktorý by umožnil priamy zápis žalobcu ako vlastníka do katastra.

4.2. Odvolací súd výslovne uviedol, že neposudzoval otázku platnosti dobrovoľnej dražby; zaoberal sa otázkou originárnej povahy nadobudania vlastníckeho práva v dobrovoľnej dražbe. Z dôvodov v rozsudku (druhom v poradí) uvedených dospel k záveru, že dobrovoľná dražba nemohla viesť k nadobudnutiu vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam vydražiteľom L. Y., keďže spoločnosť Cartes, s. r. o., ako záložca nebola tiež vlastníkom predmetu dražby a originálne nadobudnutie nebolo možné. Keďže L. Y. nebol vlastníkom sporných nehnuteľností, nemohol vlastnícke právo ani previesť zmluvou z 8. februára 2007 na žalovaného. Nebolo preukázané, že by žalobca stratil svoje vlastnícke právo.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo 16. decembra 2015 sp. zn. 5Cdo/441/2012 rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. októbra 2012 sp. zn. 20Co/123/2011, 20Co/51/2012 zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

5.1. Dôvodom zrušenia rozsudku odvolacieho súdu (druhého v poradí) bolo zistenie, že odvolanie prejednal a vo veci rozhodol senát 20Co v nezákonom zložení nezodpovedajúcim ani rozvrhu práce, ani príslušným ustanoveniam zákona č. 757/2004 Z. z., čím došlo k porušeniu ústavnej zásady neodňateľnosti zákonného sudcu a konanie odvolacieho súdu bolo zaťažené vadou v zmysle § 137 písm. g) OSP spočívajúcou v nesprávnom obsadení súdu.

5.2. Najvyšší súd výslovne uviedol, že vzhľadom k zrušeniu rozhodnutia odvolacieho súdu sa nezaoberal skúmaním ostatných dovolacích dôvodov namietaných dovolateľom a nesprávnym právnym posúdením v e c i odvolacím súdom, pretože b y t ý m prejudikoval výsledok sporu v rozpore so zásadou dvojinštančnosti súdneho konania.

6. Krajský súd uznesením z 28. novembra 2016 č. k. 20Co/1/2016-677, 20Co/2/2016 (ďalej aj „zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu“) rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6.1. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení zopakoval niektoré závery vyslovené už v rozsudku, druhom v poradí. Poukázal na novšiu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, najmä uznesenie z 18. decembra 2012 sp. zn. 2MCdo/20/2011, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod publikačným číslom R 61/2014, podľa ktorého „ak ten, vec ktorého bola dražená v rámci dobrovoľnej dražby, nebol jej vlastníkom, nestal sa vydražiteľ príklepom a zaplatením ceny dosiahnutej vydražením vlastníkom draženej veci, a to ani v prípade, že bol inak zachovaný postup podľa § 10 až § 33 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov.“ Zdôraznil, že nemôže posudzovať otázku platnosti konanej dobrovoľnej dražby, nakoľko sa oprávnená osoba vyslovenia jej neplatnosti nedomáhala. Dodal však, že po vyriešení otázky zásadného právneho významu rozhodnutím R 61/2014 je zrejmé, že dobrovoľná dražba nespôsobuje nadobudnutie vlastníckeho práva vydražiteľom vtedy, ak ten, ktorého vec bola dražená v rámci dobrovoľnej dražby, nebol jej vlastníkom. Odvolací súd poukázal tiež na nálezh Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16. marca 2016 sp. zn. I. ÚS 549/2015, podľa ktorého je potrebné postaviť na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom na základe jeho dobrej viery.

6.2. Zdôraznil však, že doteraz sa súd prvej inštancie uvedenými okolnosťami a kolíziou ústavných hodnôt vlastníckeho práva žalobcu a princípom ochrany dobrej viery žalovaného nezaoberal a súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom základe, že prejudiciálne preskúmaval platnosť, resp. neplatnosť dobrovoľnej dražby. Aj z hľadiska dvojinštančnosti súdneho konania nebolo možné tento nedostatok napraviť v odvolacom konaní. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie (prvý v poradí) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Uložil okresnému súdu vyriešiť otázku vlastníctva sporných nehnuteľností a posúdiť prípadnú kolíziu ústavných hodnôt, princíp ochrany dobrej viery nadobúdateľa a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka.

7. Súd prvej inštancie rozsudkom z 9. decembra 2020 č. k. 15C/10/2017-819 (ďalej len „rozsudok okresného súdu, druhý v poradí“) určil, že žalobca je vlastníkom parcel C-KN č. XXX - orná pôda o výmere 6974 m², C-KN č. XXX/X - ostatné plochy o výmere 3362 m² a E-KN č. XXXX/XX - orná pôda o výmere 284 m², zapísaných na LV č. XXXXX, k. ú. Y. (prvá výroková veta). Zároveň rozhodol, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % (druhá výroková veta).

7.1. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, druhého v poradí, vyplýva, že žalobca sa v spore

domáhal určenia, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXXX, k. ú. Y, a to parcel C - KN č. XXX - orná pôda o výmere 6974 m², C - KN č. XXX/X - ostatné plochy o výmere 3362 m² a E - KN č. XXXX/XX o výmere 284 m² (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“). Žalobu odôvodnil tým, že vo vzťahu k sporným nehnuteľnostiam prebehol proces vyvlastnenia; v čase vyvlastnenia a zabratia nehnuteľností išlo o pôdu, na ktorej bol zriadený československým štátom cintorín. Tvrdil, že sa stal vlastníkom sporných nehnuteľností v dôsledku vydržania dobromyseľným užívaním nehnuteľností po dobu viac ako 10 rokov; užívania sa ujal v podstate v roku 1977. Okrem vydržania malo vlastníctvo prejsť na žalobcu v zmysle zákona o majetku obcí. Právny predchodca žalovaného, R. R., rod. P., si neuplatnila reštitučné nároky všeobecne a ani konkrétne k parcelám, ktoré sú predmetom sporu. Prejednaním dedičstva po nej, došlo k obídenu zákona. Poručiteľka v čase smrti nebola vlastníčkou sporných nehnuteľností a následné prevody nehnuteľností boli neplatné. Pokiaľ došlo k dražbe, túto považoval žalobca za neplatnú; nehnuteľnosť, na ktorej bol zriadený cintorín, nemohla byť predmetom dražby; konanie o dražbe bolo vykonané v rozpore s dobrými mravmi a bolo riadené konateľom žalovaného, ktorý riadil aj celý proces prevodov. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a navrhoval ju zamietnuť. Poukázal na skutočnosť, že sporné nehnuteľnosti nadobudol kúpou od L. Y., ktorý nehnuteľnosti nadobudol v dražbe v zmysle zákona č. 527/2002 Z. z. dňa 11. januára 2007. Udelenie príklepu licitátorom je jedným z originárnych spôsobov nadobudnutia vlastníckeho práva. Žaloba o určenie neplatnosti dražby podaná nebola. Namietal žalobcu ako nedbalého vlastníka.

7.2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 108 ods. 1, ods. 2 písm. c), § 109 ods. 1 a ods. 3, § 111 ods. 1, § 112 ods. 1, ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení účinnom od 1. októbra 1976; aplikoval § 2 ods. 1, § 4 ods. 2, ods. 3, § 5 ods. 1, ods. 2 zákona č. 22/1964 Zb. o evidencii nehnuteľností v znení účinnom do 1. januára 1993. Taktiež aplikoval § 135 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. marca 1983, § 16 ods. 2, § 52 ods. 1, ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení účinnom ku dňu právoplatnosti rozhodnutia o vyvlastnení. Vec posúdil aj podľa § 1 ods. 1 písm. a), § 4 ods. 1 až 3, § 6 ods. 1 písm. m), n), p), § 11 ods. 1 písm. b), § 13 ods. 1 až 3 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku. Aplikoval tiež ustanovenia zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, konkrétne § 2 ods. 1, ods. 7, § 18, § 14 ods. 2, § 16 ods. 6. Z ustanovení Občianskeho zákonníka aplikoval predovšetkým § 3 ods. 1, § 39 a § 460.

7.3. Pokiaľ ide o vlastníctvo žalobcu k sporným nehnuteľnostiam okresný súd poukázal na rozhodnutie Mestského národného výboru - odbor výstavby a územného plánovania v Prešove o vyvlastnení, ktorým Československý štát nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti, mpč. XXXX/X, zapísanej v pozemkovej knihe pod č. XXX, k. ú. Y. Správu tejto nehnuteľnosti vykonával Mestský národný výbor - finančný odbor v Prešove. Skutočnosť, že toto rozhodnutie nebolo zapísané do katastra nehnuteľností je bez právneho významu, zápis právnych vzťahov podľa zákona č. 22/1964 Zb. nemal právotvorný, iba evidenčný účinok. Vo vzťahu k námietkam žalovaného týkajúcim sa vyvlastnenia zdôraznil, že súd v civilnom sporovom konaní nie je oprávnený preskúmať obsahovú a vecnú správnosť správneho rozhodnutia, a teda jeho platnosť. Námietku vo vzťahu k nevyplateniu náhrady za vyvlastnenie tiež nepovažoval za dôvodnú; nevyplatenie náhrady nemohlo spôsobiť neplatnosť rozhodnutia, na základe ktorého sa oprávnená osoba mohla úspešne domáhať vyplatenia náhrady právnou cestou. Okresný súd v tejto časti uzavrel, že dňom účinnosti zákona č. 138/1991 Zb., a teda 1. mája 1991 nadobudol žalobca sporné nehnuteľnosti do svojho vlastníctva podľa § 2 ods. 1 a ods. 7 uvedeného zákona.

7.4. Okresný súd poukázal na skutočnosť zistenú vykonaným dokazovaním, a teda, že v neskoršom období boli sporné nehnuteľnosti predmetom zmluvných prevodov ako aj predmetom dražby; v čase rozhodovania súdu prvej inštancie bol ako vlastníak v katastri nehnuteľností zapísaný žalovaný. Ustálil, že žalobca má naliehavý právny záujem na požadovanom určení.

7.5. Poukázal na problematiku právnej otázky prelomenia zásady nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet a nadobudnutia nehnuteľnosti od nevlastníka. Občiansky zákonník možnosť dobromyseľného nadobudnutia vlastníctva od nevlastníka neupravuje ako pravidlo, ale len ako výnimku z pravidla; tieto výnimky nemožno ľubovoľne rozširovať bez toho, aby zákonodarca takúto možnosť

pripustil. Je potrebné odmietnuť možnosť nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka len na základe princípu ochrany dobrej viery aj v iných prípadoch ako tých, ktoré Občiansky zákonník výslovne neupravuje. Poukázal pritom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. januára 2017 sp. zn. 3Cdo/223/2016 a z 28. júna 2017 sp. zn. 3Cdo/115/2016.

7.6. Súd prvej inštancie ustálil, že sporné nehnuteľnosti v čase smrti poručiťky - R. R., rod. P. dňa G. neboli reálne v jej vlastníctve, a preto ani nemohli prejsť na dedičku R. Q.. V zmysle zásady nemo plus iuris dedička nemohla uzavrieť platnú kúpnu zmluvu, kde ako kupujúci vystupoval R. Y. a v dôsledku toho je absolútne neplatný aj následný prevod spočívajúci v kúpnej zmluve z 15. augusta 2006 na kupujúceho, spoločnosť Cartes, s. r. o. Neplatná je tak aj zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam podpísaná dlžníkom, spoločnosťou Cartes, s. r. o. a veriteľom spoločnosťou BENC, s. r. o., a na jej základe uzavretá zmluva o vykonaní dražby z 28. novembra 2006.

7.6.1. Okresný súd poukázal na závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. decembra 2012 sp. zn. 2MCdo/20/2011, podľa ktorých, ak ten, vec ktorého bola dražená v rámci dobrovoľnej dražby, nebol jej vlastníkom, nestal sa vydražiteľ príklepom a zaplacením ceny dosiahnutej vydražením vlastníkom draženej veci, a to ani v prípade, že bol inak zachovaný postup podľa § 10 až § 33 zákona č. 527/2002 Z. z. Konštatoval, že niet dôvodu, prečo by sa zásada nemo plus iuris, nemala vzťahovať aj na ďalší inštitút zmluvnej povahy, a to dobrovoľnú dražbu. Ani platná dobrovoľná dražba, proti ktorej nebola podaná žaloba o neplatnosť, nemôže spôsobiť nadobudnutie vlastníckeho práva vydražiteľom, ak navrhovateľ dražby alebo záložca nebol sám vlastníkom predmetu dražby. Ak teda dražba nepredstavuje originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, nie je platná ani zmluva o prevode sporných nehnuteľností medzi vydražiteľom a žalovaným uzavretá 8. februára 2007.

7.6.2. V ďalšom okresný súd posudzoval otázku dobrej viery žalovaného ako nadobúdateľa sporných nehnuteľností. Zdôraznil pritom, že žalovaný a ani jeho právni predchodcovia nikdy nedržali a nemali faktickú moc nad spornými nehnuteľnosťami, čo spochybňuje ich dobrú vôľu pri nadobudnutí a prevode. Žalovaný nemohol byť dobromyseľný pri nadobudnutí sporných nehnuteľností z dôvodu, že jeho konateľ, Y. J., bol zároveň štatutárnym zástupcom spoločnosti Cartes, s. r. o., ktorej bolo 23. novembra 2006 doručené uznesenie súdu o nariadení predbežného opatrenia. Konateľ žalovaného nazrel do spisu už dňa 19. októbra 2006, pričom si nechal vyhotoviť fotokópiu žaloby. Pri uzavretí kúpnej zmluvy 8. februára 2006 teda žalovaný, zastúpený Y. J., nemohol byť v absolútnej dobrej viere, že nadobúda vlastníctvo od skutočného vlastníka sporných nehnuteľností. Na základe vykonaného dokazovania okresný súd dospel k záveru, že žalovaný mal vedomosť o tom, že na sporných nehnuteľnostiach sa nachádza cintorín; pri obvyklej miere opatrnosti mohol zistiť, že ostatné časti cintorína sú vo vlastníctve žalobcu, respektíve cirkvi.

7.6.3. Z vykonaného dokazovania pre okresný súd tiež vplynulo, že ani dedička, R. Q., pri prevode nehnuteľností na R. Y. nemohla byť v dobrej viere, že jej sporné pozemky patria, nakoľko podľa tvrdenia žalovaného sa pôvodne chcela domáhať reštitúcie pozemkov. Následne R. Y. len jeden deň po nadobudnutí vlastníckeho práva previedol sporné nehnuteľnosti kúpnu zmluvou na spoločnosť Cartes, s. r. o., a to bez zisku. Pochybnosti vzbudila a je skutočnosť, že žalovaný je na R. Y. prepojený prostredníctvom spoločnosti LECAST, s. r. o.

7.6.4. Súd prvej inštancie poukázal na neštandardný postup pri dražbe, v o vzťahu k doručovaniu písomnosti dražobníka osobne navrhovateľom dražby. Dražiteľ, L. Y., zároveň na pojednávaní uviedol, že v skutočnosti chcel kúpiť pozemky za účelom výstavby, dostal sa tak do omylu a až z oznámenia o dražbe bol pred dražbou informovaný, že na značnej časti oceňovaných parciel je postavený cintorín s hrobkami zosnulých. V tomto smere okresný súd poukázal aj na prepojenie L. Y. na konateľa žalovaného.

7.6.5. Sporné otázky vplynuli aj ohľadom platnosti zmluvy o pôžičke a zmluvy o zriadení záložného práva; z dokazovania vplynulo, že v čase ich uzavretia sa štatutárny zástupca spoločnosti BENC, s. r. o., nezdržoval v Slovenskej republike a vyjadrenia žalovaného v tomto smere pôsobili rozporuplne.

7.6.6. Pre okresný súd uvedené okolnosti vo svojom súhrne vytvorili obraz, že postup od prejednávania dedičstva a ž p o nadobudnutie vlastníctva žalovaným b o l koordinovaný a vopred naplánovaný žalovaným, resp. jeho konateľom. Išlo o konanie zjavne v zlom úmysle alebo rozpore s dobrými mravmi; cielené prevody mali za cieľ vyvolať dojem právne čistého nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, na ktorých je zriadený cintorín, ako miesto odpočinku a piety, ktoré nemá byť predmetom obchodovania.

7.7. Okresný súd tak dospel k záveru o absencii dobrej viery nadobúdateľa sporných nehnuteľností; žalobu považoval za dôvodnú, a preto jej v celom rozsahu vyhovel.

7.8. Pri rozhodovaní o trovách konania súd prvej inštancie aplikoval § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“).

7.9. Opravným uznesením zo 7. marca 2022 č. k. 15C/10/2017-952 súd prvej inštancie opravil výrok rozsudku (druhého v poradí) tak, že tento správne znie:

I. Súd určuje, že žalobca je vlastníkom parcel C-KN č. XXX - orná pôda o výmere 6974 m², C-KN č. XXX/X - ostatné plochy o výmere 3362 m² a E-KN č. XXXX/XX - orná pôda o výmere 284 m², zapísaných na LV č. XXXXX, k. ú. Y..

II. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

Opravným uznesením tak došlo k oprave nesprávneho uvedenia čísla listu vlastníctva.

8. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 19. septembra 2023 č. k. 20Co/17/2022-999 (ďalej len „napadnutý rozsudok“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením potvrdil (prvá výroková veta); uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím (druhá výroková veta).

8.1. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP; konštatoval, že okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver.

8.2. S poukazom na závery vyslovené ústavným súdom v náleze sp. zn. III. ÚS 448/2010 (bod 3. - 3.4. tohto uznesenia) zdôraznil, že prioritným právnym problémom v prejednávanej veci bolo preukázanie vlastníctva sporných nehnuteľností. Ustálil, že sporné nehnuteľnosti sú nepochybne užívané na účel cintorína od namietaného vyvlastňovacieho konania, čo je notoriou. Možno konštatovať, že žalobca využíva pozemky na uvedený účel ku dňu podania žaloby viac ako 29 rokov. Vzhľadom na osobitné okolnosti veci dobromyseľnosť žalovaného, ale aj jeho právnych predchodcov, je vylúčená. Odvolací súd vyslovil záver, že ani jeden z predchodcov žalovaného, so zreteľom na predmet sporu a účel, na ktorý slúži, nemohol byť dobromyseľným nadobúdateľom. Zvýraznil súvislosti týkajúce sa pôžičky a zmluvy o zriadení záložného práva, n a základe ktorej s a realizovala dobrovoľná dražba, a k o aj skutočnosť, že konateľ žalovaného pred prvým nadobudnutím v rade od R. na R. Y. uzavrel s pani Q. dňa 10. augusta 2006 zmluvu o postúpení pohľadávky, čo v súvislosti s prepojeniami jednotlivých aktérov všetkých prevodov spochybňuje konanie účastníkov týchto vzťahov, že postupovali čestne, bez zlého úmyslu a v súlade s dobrými mravmi.

8.3. Odvolací súd s a vysporiadal s námietkami týkajúcimi s a vyvlastnenia sporných nehnuteľností v roku 1977. Konštatoval, že už v čase pozemkovej knihy platila doktrína o tom, že pozemková kniha nezodpovedá za výmeru; pozemková kniha v ďalšom období mala už len evidenčný charakter. Len chybná výmera dotknutého pozemku izolovane nespôsobovala neúčinnosť prevodu alebo prechodu nehnuteľností. Osamotené nevyplatenie náhrady za vyvlastnenie netvorilo prekážku ich uplatnenia a domáhania sa jej. Krajský súd zdôraznil, že rozhodnutie o vyvlastnení bolo vydané oprávneným orgánom, nadobudlo právoplatnosť a došlo k vyvlastneniu a meritórnu správnosť správneho aktu súd nie je oprávnený skúmať (v tomto smere poukázal na závery vyplývajúce z uznesenia Ústavného súdu

Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 332/2006).

8.3.1. Pokiaľ žalovaný namietal, že s pani P. sa vo vyvlastňovacom konaní nekonalo odvolací súd uviedol, že prípadné procesné pochybenia v administratívnom konaní nemožno nahrádzať ani naprávať v občianskom sporovom konaní; niektoré krivdy z minulosti sa výslovne týkali len procesných nedokonalostí, aj právnych nedostatkov, vrátane vyvlastňovacích konaní, a sotva by sa dali napraviť všetky pochybenia, vrátane procesných. Muselo by ísť o tak závažné zistenia, ako napríklad zistenie, že žiadne vyvlastňovacie konanie neprebehlo; o takýto prípad sa v prejednávanej veci nejedná, keďže vyvlastňovacie konanie k pozemku prebehlo pod sp. zn. VYST.FINC.8751/77-PK; vyvlastňovacie konanie má svoje vlastné označenie a doručované bolo opatrovníkovi.

8.3.2. Otázku vyvlastnenia odvolací súd uzavrel konštatovaním, že vlastníkom nehnuteľností sa stal žalobca n a základe rozhodnutia o vyvlastnení z 9. augusta 1977 v súlade s vtedy platnými právnymi predpismi; okolnosť, či bol alebo nebol zapísaný d o evidencie nehnuteľností je vzhľadom na jej evidenčný charakter nepodstatná.

8.4. Reagujúc na odvoláciu námietku žalovaného krajský súd aproboval odôvodnenie súdu prvej inštancie, že v čase smrti poručiiteľky dňa G. neboli sporné nehnuteľnosti reálne v jej vlastníctve, a preto ani nemohli prejsť na dedičku R. Q..

8.5. Pri posudzovaní kolízie tvrdeného (a podľa vyššie uvedeného preukázaného) vlastníckeho práva žalobcu a vlastníckeho práva žalovaného evidovaného v katastri nehnuteľností odvolací súd zdôraznil poukaz na závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 61/2014 (bod 7.6.1., resp. 6.1. tohto uznesenia) a konštatoval, že nezistil dôvod neaplikovať túto doktrínu aj na žalobcu, ktorý rovnako nebol účastníkom dobrovoľnej dražby.

8.6. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, ktorý správne stotožnil skutočnosť, ktorá u každého priemerného pozorovateľa musela objektívne vyvolať neistotu, podozrenie a otázky, či nadobudnutie a prevod pozemku cintorína bude bezchybný. Užívanie prevádzanej nehnuteľnosti žalobcom, teda osobou zjavne odlišnou od prevodkyne a nezaujím nadobúdateľov o zistenie tohto stavu, predstavuje jedno z významne pôsobiacich okolností, spôsobilých narušiť dobromyseľnosť záujemcov o nehnuteľnosť, a t o a j v právnych poriadkoch vychádzajúcich z materiálnej publicity údajov o vlastníckych právach v evidencii nehnuteľností. Konfiškačné rozhodnutie bolo vydané 29 rokov pred podaním žaloby; od roku 1977 do roku 2007 sa žalobca považoval za vlastníka predmetných pozemkov n a základe vyvlastnenia podľa § 114 zákona č. 50/1976 Zb. Žalovaný a jeho právni predchodcovia napriek užívaniu predávaného pozemku n a účely mestského cintorína s a nemobilizovali smerom k zisťovaniu a overeniu, z akých dôvodov je cintorín zriadený na sporných pozemkoch.

8.7. Ak žalovaný poukazoval na úvahy žalobcu zameniť alebo odkúpiť pozemok, odvolací súd poznamenal, že takéto začaté, no neukončené a právne neuzavreté úkony, nemajú žiadne právne účinky. Iba skutočnosť, že pani P., resp. pani Q. svedčil zápis na liste vlastníctva a s touto skutočnosťou sa žalovaný a jeho právni predchodcovia uspokojili, nekonali dostatočne obozretne a v záujme starostlivo zisteného objektívneho stavu veci. Argumentácia žalovaného, že jeho právni predchodcovia konali s náležitou opatrnosťou, neobstojí.

8.8. Odvolací súd sa s poukazom na závery vyslovené v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky z 26. januára 2021 sp. zn. IV. ÚS/65/2019 a najmä na závery vyslovené v uznesení veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu (ďalej aj „veľký senát“) z 27. apríla 2021 sp. zn. IVOBdo/2/2020 zaoberal otázkou prelomenia zásady nemo plus iuris. Zdôraznil, že prelomenie tejto zásady sa musí vykladať reštriktívne; nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka právna úprava umožňuje len v zákonom upravených prípadoch predstavujúcich výnimku z tejto zásady. Len v týchto prípadoch zákon uprednostňuje ochranu dobromyseľného nadobúdateľa veci. Rozširovanie ochrany dobromyseľného nadobúdateľa nad konkrétne zákonné výnimky je neprípustné. Postup žalovaného a jeho právnych predchodcov nemožno priradiť medzi výnimky z nadobúdania vlastníctva, že vlastnícke

právo možno nadobudnúť len od vlastníka.

8.9. Dobromyseľnosť nadobúdateľa sa má podľa názoru odvolacieho súdu posudzovať prísne, a teda, či so zreteľom na všetky okolnosti danej veci mohol byť nadobúdateľ dobromyseľný v čase nadobudnutia nehnuteľností, ž e predmetné nehnuteľnosti boli vo vlastníctve jeho právneho predchodcu a nie inej osoby.

8.10. Konštatujúc vyššie uvedené odvolací súd uzavrel, že dobrovoľná dražba, na základe, ktorej sa stal vydražiteľom pán Y., sa konala za okolností, ktoré museli každému, kto nahliadol do podkladov dražby, vzbudiť podozrenie, že ide o simulovaný, resp. cielene a umelo vyvolaný úkon. Dobrovoľná dražba nemohla viesť k nadobudnutiu vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam vydražiteľom, keďže spoločnosť Cartes, s. r. o., ako záložca nebola vlastníkom predmetu dražby a originálne nadobudnutie nie je v zmysle ostatných záverov možné. Keďže L. Y. nebol vlastníkom sporných nehnuteľností, nemohol vlastnícke právo ani previesť zmluvou z 8. februára 2007 na žalovaného.

8.11. Nebolo preukázané, že by žalobca stratil svoje vlastnícke právo. Na základe uvedeného odvolací súd konštatoval správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď za týchto okolností určil, že žalobca je vlastníkom sporných nehnuteľností.

8.12. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj závislý výrok o trovách konania; o trovách odvolacieho konania rozhodol za aplikácie § 396 v spojení s § 255 CSP.

9. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť dovolania odvodil z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP; z kontextu dovolania možno vyvodiť, že prípustnosť dovolania odvodil aj z § 420 písm. f) CSP. Navrhol, aby dovolací súd sám vo veci rozhodol a napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobu zamietne. Ak dovolací súd dospeje k záveru, že sám vo veci rozhodnúť nemôže, dovolateľ navrhol, aby zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9.1. Vo všeobecnosti k dovolacím dôvodom nesprávneho právneho posúdenia uviedol, že odvolací súd sa so závermi ústavného súdu v prejednávanej veci (nález z 13. apríla 2011 č. k. III. ÚS 448/2010-48) neriadil; došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vo vzťahu k tretej nastolenej právnej otázke mal za to, že odvolací súd konanie žalobcu nazývané ako „úvahy mesta Prešov zameniť alebo odkúpiť pozemky“ nesprávne právne posúdil, keď im nepriznal žiaden význam.

9.2. Dovolateľ rozsiahlo poukázal na priebeh konania, v ň o m vydané rozhodnutia a na nosnú argumentáciu žalobcu a žalovaného v spore. Vymedzil právne otázky, od vyriešenia ktorých závisel napadnutý rozsudok, nasledovne:

I. Môže súd v rámci súdneho sporu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli nadobudnuté v dobrovoľnej dražbe podľa zákona č. 527/2002 Z. z. rozhodnúť, že vydražiteľ predmetu dražby predmet dražby nenadobudol, nie je jeho vlastníkom, tzn. môže súd posudzovať otázku platnosti dobrovoľnej dražby v inom konaní

a) keď súdny spor o určenie vlastníckeho práva nie je sporom o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, ako to predpokladá § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách a žaloba ani nebola podaná v lehote troch mesiacov od konania dražby,

b) keď účastníkmi súdneho sporu o určenie vlastníckeho práva neboli všetci tí, ktorí boli účastníkmi predmetnej dobrovoľnej dražby?

II. Nadobudol vydražiteľ nehnuteľnosti vydražené v dobrovoľnej dražbe konanej podľa zákona o dobrovoľných dražbách originárnym spôsobom, keď predmetná dražba nebola súdom, v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby určená za neplatnú?

III. Boli právni predchodcovia žalovaného, a to R. R., rod. P., R. Y. a spoločnosť Cartes, s. r. o., v

dobrej viere, že sú oprávnenými vlastníkami sporných nehnuteľností, pokiaľ Mesto Prešov napriek tomu, že sporné nehnuteľnosti užívalo 29 rokov ako cintorín, chcelo sporné nehnuteľnosti od nich odkúpiť, a to s poukazom s dôverou na určitý, im druhou stranou (Mestom Prešov) prezentovaný skutkový stav, navyše potvrdený údajmi z verejnej, štátom vedenej evidencie?

9.3. Prvú nastolenú otázku dovolateľ vymedzil s poukazom na § 421 ods. 1 písm. a) CSP; tvrdil, že o tejto otázke už rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky v prejednávanej veci nálezom z 13. apríla 2011 (sp. zn. III. ÚS 448/2010) a týmto názorom bol odvolací súd viazaný.

9.3.1. K posúdeniu nastolenej otázky odvolacím súdom poukázal na jeho závery, keď krajský súd rozhodol, že vydražiteľ nie je vlastníkom vydražených nehnuteľností.

9.3.2. Podľa názoru dovolateľa mala byť právna otázka s poukazom na § 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 314/2018 Z. z.“) vyriešená tak, ako ju posúdil ústavný súd v citovanom náleze.

9.3.3. Dovolateľ v rámci namietaného odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP) poukázal aj na závery vyplývajúce z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. mája 2008 sp. zn. 3Cdo/272/2007, z 30. júna 2009 sp. zn. 2Cdo/66/2008 a zo 16. septembra 2010 sp. zn. 3Cdo/186/2010.

9.3.4. Dovolateľ uzavrel, že ak dobrovoľná dražba, ktorá sa konala dňa 11. januára 2007 na notárskom úrade JUDr. Bžánovej, so sídlom Partizánska 21, Snina, bola platná, vydražiteľ L. Y. nadobudol vydražené nehnuteľnosti do svojho vlastníctva, a to bez ohľadu na vlastnícke právo navrhovateľa dražby.

9.4. Druhú nastolenú právnu otázku dovolateľ rovnako vymedzil § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Poukázal na závery rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý vyslovil, že dobrovoľná dražba nemohla viesť k nadobudnutiu vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam vydražiteľom L. Y., keďže spoločnosť Cartes, s. r. o., ako záložca, tiež nebola vlastníkom predmetu dražby a originárne nadobudnutie nie je v zmysle vyššie uvedených záverov možné.

9.4.1. Podľa názoru dovolateľa mala byť právna otázka rovnako s poukazom na § 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. riešená tak, že žalovaný je vlastníkom sporných nehnuteľností, keďže ich nadobudol od vydražiteľa L. Y., na základe kúpnej zmluvy, ktorej vklad bol povolený a L. Y. ako vydražiteľ ich nadobudol originárnym spôsobom v dobrovoľnej dražbe konanej dňa 11. januára 2007.

9.5. Vo vzťahu k nastoleným právnym otázkam podľa vyššie uvedeného dovolateľ zdôraznil viazanosť odvolacieho súdu právnym názorom vysloveným Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorý vyslovil v prejednávanej veci nálezom sp. zn. III. ÚS 448/2010. Dovolateľom citované závery ústavného súdu sú podľa jeho názoru nepochybne vyslovením záväzného právneho názoru, ktorým bol odvolací súd viazaný. Napriek uvedenému sú časti rozsudku odvolacieho súdu v rozpore s vysloveným záväzným právnym názorom ústavného súdu.

9.5.1. Poukázal pritom na množstvo iných rozhodnutí ústavného súdu týkajúcich sa viazanosti všeobecného súdu právnym názorom ústavného súdu a uzavrel, že zo strany odvolacieho súdu došlo k porušeniu § 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z., podľa ktorého platí, že samotný právny názor ústavného súdu spočíva v jeho autoritatívnom závere, ktoré právne normy majú byť v určitej veci aplikované, ako majú byť interpretované a použité a, prípadne k akému právne významnému výsledku sa má dospieť. Viazanosť právnym názorom ústavného súdu znamená predovšetkým povinnosť adresáta rešpektovať právny názor rozhodnutia ústavného súdu.

9.6. Tretiu nastolenú právnu otázku dovolateľ vymedzil s tvrdením nesprávneho právneho posúdenia, bez odkazu na konkrétne ustanovenie Civilného sporového poriadku pokiaľ ide o dovolacie dôvody a s

tvrdením porušenia práva na spravodlivý proces.

9.6.1. Uviedol, že odvolací súd vylúčil dobromyseľné nadobudnutie sporných nehnuteľností právnymi predchodcami žalovaného a samotného žalovaného s poukazom na predmet sporu a účel, ktorému slúžia. Vôbec sa nezaoberal správaním sa žalobcu k týmto osobám v čase pred podaním žaloby; konanie žalobcu v čase pred podaním žaloby ignoroval s odôvodnením, že „takéto začaté, no neukončené a právne neuzavreté úkony nemajú žiadne právne účinky“. Podľa názoru dovolateľa odvolací súd konanie žalobcu nesprávne právne posúdil.

9.6.2. Odvolací súd mal túto otázku správne posúdiť tak, že právni predchodcovia žalovaného boli pri nadobúdaní sporných pozemkov dobromyseľní, a to práve s poukazom na to, že subjekt, ktorý predmet sporu užíval, s a s á m necítil by ť jeho vlastníkom. Právni predchodcovia žalovaného totiž sporné nehnuteľnosti nadobudli v dobrej viere vychádzajúc z údajov katastra nehnuteľností a s dôverou založenou n a konaní samotného žalobcu, ním prezentovaný skutkový stav, keď niekoľko rokov rešpektoval vlastnícke právo právnych predchodcov žalovaného. Odvolací súd ignoroval princíp právnej istoty, nechránil vlastnícke práva žalovaného.

9.6.3. Podľa názoru žalovaného mal odvolací súd vychádzať z nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky, konkrétne z nálezu zo 16. marca 2016 sp. zn. I. ÚS 549/2015, z 3. mája 2017 sp. zn. I. ÚS 151/2016 a 20. decembra 2017 sp. zn. I. ÚS 460/2017.

9.6.4. Dovolateľ poukázal na podľa neho relevantné skutočnosti, ktorými je skutočnosť, že žalobca s právnymi predchodcami žalovaného jednal ako s o skutočnými vlastníkmi sporných pozemkov; právni predchodcovia žalovaného konali v dobrej viere s dôverou v určitý skutkový stav potvrdený konaním žalobcu v období dvoch rokov pred podaním žaloby; tento skutkový stav bol potvrdený údajmi z verejnej, štátom vedenej evidencie; R. nadobudla vlastnícke právo n a základe uznesenia o dedičstve, ktoré vydal súdny komisár ako štátom poverená osoba a táto listina bola zapísaná do katastra nehnuteľností; žalobca R. dvakrát navrhol odkúpenie sporných nehnuteľností; správa katastra zapísala vlastnícke právo k sporným pozemkom na R. Y.; správa katastra zapísala vlastnícke právo spoločnosti Cartes, s. r. o.; žalobca s a nedomáhal upustenia o d dražby a po dražbe sa nedomáhal určenia jej neplatnosti.

9.6.5. Podľa názoru žalovaného to bol žalobca, ktorý svojím nedbanlivým a laxným prístupom spôsobil, že žiaden z právnych predchodcov žalovaného nemal dôvod pochybovať o svojej dobrej viere, že je skutočným vlastníkom sporných nehnuteľností, a že ich vlastníkom má byť niekto iný. Práve z konania žalobcu vyvstali v prejednávanej veci výnimočné okolnosti, ktoré odôvodňujú výnimočnú možnosť poskytnutia ochrany práv dobromyseľným nadobúdateľom a v konečnom dôsledku samotnému žalovanému.

9.6.6. V uvedenom videl žalovaný porušenie práva na spravodlivý proces.

10. Žalobca v písomnom vyjadrení navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného ako neprípustné podľa § 447 písm. c) a f) CSP odmietol a priznal mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

10.1. Podané dovolanie považoval za neprípustné; dovolateľ iba zopakoval dôvody, ktoré uviedol vo svojom odvolaní, pričom odvolací súd jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil jednotlivé odvolacie námietky.

10.2. Ak dovolateľ namietal, že konajúce súdy nerešpektovali nález ústavného súdu žalobca zdôraznil, že z uvedeného nálezu okrem iného vyplynulo, že podstatným právnym problémom prejednávanej veci bolo preukázanie vlastníctva sporných nehnuteľností. Po rozhodnutí ústavného súdu bolo v posudzovanej veci vykonané dokazovanie práve n a objasnenie a preukázanie vlastníckeho práva žalobcu k nehnuteľnostiam. Súdy sa tak prioritne zaoberali preukazovaním vlastníctva sporných nehnuteľností; namietané nerešpektovanie nálezu ústavného súdu nie je dôvodné.

10.3. Ak dovolateľ v rámci námietky nesprávneho právneho posúdenia položil otázku, či môže súd v rámci súdneho sporu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli nadobudnuté v dobrovoľnej dražbe rozhodnúť, že vydražiteľ predmetu dražby predmet dražby nenadobudol, žalobca namietal formuláciu právnej otázky z dôvodu, že súdy nerozhodovali o tom, že vydražiteľ predmetu dražby predmet dražby nenadobudol a nie je jeho vlastníkom, ale rozhodovali o vlastníckom práve žalobcu k nehnuteľnostiam. Súdy neskúmali platnosť alebo neplatnosť dobrovoľnej dražby, tak ako boli dôvody neplatnosti dobrovoľnej dražby vymedzené ustanovením § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. Neriešili otázku platnosti, resp. neplatnosti dobrovoľnej dražby, a to ani ako predbežnú otázku. Touto otázkou sa nezaoberali, nakoľko toto nie je možné riešiť v prejednávanej veci. Napokon riešenie danej otázky nebolo pre toto konanie v konečnom dôsledku ani potrebné.

10.4. Súdy nižších inštancií poukázali na závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. decembra 2012 sp. zn. 2MCdo/20/2011; uvedené rozhodnutie bolo podrobené ústavnému prieskumu a ústavný súd sa vecou zaoberal v uznesení z 23. januára 2014 č. k. IV. ÚS 1/2014-17.

10.5. Napokon k poslednej nastolenej právnej otázke, či boli právni predchodcovia žalovaného v dobrej viere, že sú oprávnenými vlastníckymi sporných nehnuteľností žalobca uviedol, že táto otázka nie je otázkou právnou, ale skutkovou; na jej zodpovedanie je potrebné hodnotiť vykonané dokazovanie, čo nie je prípustné v dovolacom konaní. Súd pri právnom posúdení veci rieši právne otázky a nie skutkové; dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie nie je možné odôvodniť spochybnením skutkových záverov odvolacieho súdu.

11. Žalovaný v ďalšom vyjadrení zotrval na podanom dovolaní a dôvodoch v ňom uvedených. K vyjadreniu žalobcu zdôraznil, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo/20/2011 na prejednávajúcu vec nedopadá, keďže v prejednávanej veci sú pre všetky súdy konajúce v predmetnom konaní záväzné právne závery vyslovené v náleze ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 448/2010. Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky stanovuje bezvýnimčnú viazanosť právnym názorom ústavného súdu, čo znamená, že súd, ktorý vec znova prerokúva a rozhoduje, nemá inú možnosť ako upustiť od svojich vlastných právnych názorov a konštrukcií a podriaďiť sa právnym názorom Ústavného súdu SR.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolaniu nemožno vyhovieť.

13. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (porovnaj sp. zn. 3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016).

14. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na príslušnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdov nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť vo veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015).

15. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto podmienka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/348/2013, 3Cdo/319/2013, 3Cdo/357/2016, 3Cdo/208/2014).

16. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých spor bol právoplatne skončený meritórnym rozhodnutím musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch. Ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

17. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti; z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

18. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

19. V danom prípade dovolateľ poukazom na zákonné ustanovenie (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP) a zároveň argumentačne dovolanie odôvodnil tým, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a definoval rozhodujúce právne otázky. Z uvedeného vyplýva, že namietal nesprávne právne posúdenie z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolacia argumentácia sa však prelína s tvrdeniami o porušení práva na spravodlivý proces; porušenie práva na spravodlivý proces je esenciálnou zložkou vady zmätočnosti, tak ako ju predpokladá § 420 písm. f) CSP, ktorý vymedzuje prípustnosť dovolania v prípade, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Porušenie práva na spravodlivý proces videl dovolateľ v tvrdenom nerešpektovaní záverov ústavného súdu v náleze, vydanom v prejednávanej veci a zároveň vo vzťahu k hodnoteniu dobrej viery v rade prevodov a prechodov vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, v rámci ktorých posledným v rade nadobúdateľov bol práve žalovaný. Dovolací súd opätovne podotýka, že argumentácia žalovaného týkajúca sa nesprávneho právneho posúdenia a vady zmätočnosti s a v odôvodnení dovolania prelína, možno ju však abstrahovať a oddeliť od ostatnej argumentácie tak, že dovolacia argumentácia je pre dovolací súd a strany sporu zrejماً a zodpovedateľná.

20. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

22. Vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP (ako v prípade ďalších väd zmätočnosti uvedených v § 420 CSP) platí, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil namietanej vady zmätočnosti; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/8/2017, 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

23. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

24. Pokiaľ dovolateľ uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, z obsahu dovolania možno vyvodiť, že dovolateľ namietal skutočnosť, že:

- odvolací súd nerešpektoval viazanosť právnym názorom vysloveným ústavným súdom v prejednávanej veci, konkrétne nerešpektoval závery vyplývajúce z nálezu sp. zn. III. ÚS 448/2010 a vec právne posúdil odlišne ako ústavný súd (tým sa aj prelína vada nesprávneho právneho posúdenia a vada zmätočnosti)

- odvolací súd vec nesprávne právne posúdil pokiaľ dospel k záveru, že právní predchodcovia žalovaného a žalovaný neboli v dobrej viere pri nadobudnutí sporných nehnuteľností; v tomto smere ale tiež uviedol, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

25. K uvedenému dovolací súd uvádza, že sporové konanie je konaním, v ktorom vždy proti sebe stoja dve strany, ktorých tvrdenia a záujmy sú v zásade protichodné. Úloha súdu je práve v tom, aby na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o (ne)pravdivosti tvrdení tej-ktorej strany a prijal právne závery tomu zodpovedajúce. Je teda zrejmé, že jedna strana v spore musí byť vždy tou neúspešnou. Podstata dovolania a jeho dôvodov nemôže byť založená na samotnej skutočnosti neúspechu v konaní a na argumentácii, že súdy mali považovať tvrdenia neúspešnej strany za pravdivé a relevantné.

26. Dovolací súd nijako nespochybňuje tvrdenie dovolateľa o tom, že všeobecné súdy sú viazané právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky; uvedené jednoznačne vyplýva zo znenia zákona (§ 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. a rozhodovacej praxe ústavného súdu). Za všetky rozhodnutia ústavného súdu týkajúce sa záväznosti právneho názoru ústavného súdu dovolací súd pripomenie iba závery vyplývajúce z uznesenia ústavného súdu z 15. februára 2017 sp. zn. I. ÚS 89/2017, podľa ktorých „kasačná záväznosť rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky je prísnejšia než precedenčné pôsobenie iných rozhodnutí ústavného súdu v obdobných veciach. Kasačná záväznosť viaže všeobecný súd, ktorý vo veci konal, a to najmä v prípade, keď nedošlo k zmene právnej úpravy ani k zmene skutkových okolností a ústavný súd vo veci rozhodol meritorne a svoj právny názor jednoznačne formuloval.“

26.1. Z nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 448/2010 dovolateľ vyvodil nasledovné závery:

A/ V rámci súdneho sporu vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 8C/258/2006, ... tento nemohol ako predbežnú otázku posudzovať platnosť, resp. neplatnosť dobrovoľnej dražby, na základe ktorej sťažovateľka nadobudla vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam, pretože o neplatnosti dražby možno rozhodovať len v zmysle zákona o dobrovoľných dražbách, ktorý v § 21 ods. 2 jednoznačne ustanovuje: „V prípade, ak boli porušené ustanovenia tohto zákona, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá

na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby. Právo domáhať sa určenia neplatnosti dražby zaniká, ak sa neuplatní do troch mesiacov odo dňa príklepu ...“

B/ Dražba uskutočnená podľa zákona č. 527/2002 Z. z. je neplatná, ak jej neplatnosť určí súd; neplatnosť dražby pritom súd nemôže posudzovať v inom konaní než v konaní podľa § 21 ods. 2 uvedeného zákona, a to ani ako otázku prejudiciálnu (predbežnú). Na uplatnenie práva na určenie neplatnosti dražby je ustanovená lehota troch mesiacov odo dňa príklepu; ide o lehotu prekluzívnu a jej márnym uplynutím právo zaniká.

C/ Vydražiteľom je účastník dražby, ktorému bol udelený príklep. Ak uhradil vydražiteľ cenu dosiahnutú vydražením v ustanovenej lehote, prechádza na neho vlastníckeho právo alebo iné právo k predmetu dražby udelením príklepu.

D/ Právny predchodca žalovaného L. Y. nadobudol predmet konania originárnym spôsobom.

E/ Je nepodstatné skúmanie relevantnosti vyvlastnenia vydražených nehnuteľností zo strany právneho predchodcu žalobcu.

F/ Preukázanie vlastníctva sporných nehnuteľností je prioritný právny problém, ktorý musia všeobecné súdy vyriešiť, až následne môžu pokračovať v konaní, keď bude vyriešená táto základná právna otázka.

26.2. Je pravdou, že súd prvej inštancie a odvolací súd svoje pôvodné rozhodnutia (rozsudok súdu prvej inštancie, prvý v poradí a rozsudok odvolacieho súdu, prvý v poradí) založili na skutočnosti, že riešili právnu otázku neplatnosti dražby ako otázku predbežnú (prejudiciálnu). Práve uvedené súdom nižších inštancií vytkol ústavný súd. Z napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a ním potvrdzovaného rozhodnutia súdu prvej inštancie však nevyplýva, že by svoje rozhodnutia založili na konštatovaní, že dražba sporných nehnuteľností (určenie vlastníctva ku ktorým je predmetom sporu) je neplatná; nekonštatovali porušenie zákona o dobrovoľných dražbách a nevztiahli si na seba oprávnenie rozhodovať o platnosti (resp. neplatnosti) dražby, ktoré súdu patrí iba v prípade, ak je v zákonnej lehote oprávnenou osobou podaná žaloba o neplatnosť dražby (§ 21 zákona č. 527/2002 Z. z.). Odvolací súd (a súd prvej inštancie) svoje rozhodnutia založili na riešení právnej otázky - aplikácie zásady nemo plus iuris z dôvodu, že zistili vlastníctvo žalobcu k sporným nehnuteľnostiam na základe vyvlastňovacieho procesu z roku 1977 a v nadväznosti na ustanovenia zákona o majetku obcí a nadobudnutie sporných nehnuteľností prechodom a prevodom vlastníckeho práva od nadobudnutia v dedičskom konaní, zmluvného nadobudnutia, nadobudnutia vlastníctva v dobrovoľnej dražbe a napokon zmluvného nadobudnutia. Súdy nižších inštancií v ďalšom konaní riešili otázku nemo plus iuris v kontexte kolízie ústavných hodnôt, princípu ochrany dobrej viery nadobúdateľa a princípu ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka. Od záverov vyplývajúcich z nálezu ústavného súdu (bod 26.1. A/ a B/) sa súdy nižších inštancií neodklonili.

26.3. K bodu 26.1. C/ dovolací súd uvádza, že ide iba o citáciu § 1 písm. g) a § 27 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z. z. a nie o právny názor ústavného súdu vyslovený v náleze. Napokon z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, že by odvolací súd spochybnil tieto ustanovenia zákona, resp. ich vyložil inak ako je ich doslovné znenie.

26.4. Tvrdenie v bode 26.1. D/ nie je konštatovaním ústavného súdu, ale právnym posúdením skutkového stavu dovolateľom. Odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie na závere, že by k dražbe nedošlo, alebo vydražiteľom nebol L. Y. Práve v rozsudku, prvom v poradí založil rozhodnutie na dvoch záveroch, a to, že dobrovoľná dražba v skutočnosti nie je originárnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva a v dobrovoľnej dražbe nemožno nadobudnúť vec od nevlastníka, a to ani za stavu, že nebol podaný návrh na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby. V dovolaní napadnutom rozhodnutí odvolací súd naproti tomu svoje závery založil na aplikácii zásady nemo plus iuris, nekonštatoval, že dražba bola neplatná, a že k vydraženiu sporných nehnuteľností nedošlo. Rozhodnutie pri aplikácii nemo plus iuris založil na vyhodnotení kolízie princípu ochrany dobrej viery nadobúdateľa a princípu ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka.

26.5. Dovolateľ namietal nerešpektovanie právneho názoru ústavného súdu vo vzťahu k záveru, že je nepodstatné skúmanie relevantnosti vyvlastnenia vydražených nehnuteľností zo strany právneho predchodcu žalobcu. Tento názor mal podľa dovolateľa vysloviť ústavný súd.

26.5.1. Dovolací súd pre úplnosť v tomto smere cituje z nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 448/2010 celý odsek, ktorý obsahoval uvedený záver:

Taktiež sa možno stotožniť s námietkou sťažovateľky, že pokiaľ žalobca tvrdí, že k zápisu jeho vlastníckych práv „nedošlo len v dôsledku administratívneho nedopatrenia“, a zároveň nedokáže hodnoverne preukázať, že je vlastníkom sporných nehnuteľností, pričom jeho správanie tomu dosiaľ ani nenasvedčovalo (napr. snaha žalobcu uzavrieť s právnym predchodcom sťažovateľky kúpnu zmluvu), „s poukazom na originárne nadobudnutie predmetu konania právnym predchodcom sťažovateľky je nepodstatné skúmanie relevantnosti vyvlastnenia“. Krajský súd sa k tejto námietke osobitne nevyjadril, ale stotožnil sa s právnym názorom prvostupňového súdu týkajúcim sa vyhlásenia neplatnosti právneho úkonu - prevodu vlastníckeho práva. Preukázanie vlastníctva nehnuteľností je prioritný právny problém, ktorý musia všeobecné súdy vyriešiť, až následne môžu pokračovať v konaní, keď bude vyriešená základná otázka.

26.5.2. Z hľadiska jazykového, gramatického a spôsobu štylistickej výstavby citovaného odseku z nálezu ústavného súdu je jednoznačné, že ústavný súd v prvej vete cituje argumentáciu sťažovateľky a odvolaciemu súdu predovšetkým vytýka, že sa s touto odvolacou námietkou nijako nevysporiadal a osobitne sa k nej nevyjadril. Odklon od záväzných právnych názorov ústavného súdu dovolací súd nezistil.

26.6. Napokon dovolateľ z citovaného odseku nálezu namieta odklon aj vo vzťahu k záveru podľa bodu 26.1. F/. K uvedenému dovolací súd uvádza, že tento právny názor ústavný súd vyslovil. Odvolací súd sa však týmto pre neho záväzným právnym názorom v celosti riadil, keď po zrušení veci bolo vykonané riadne dokazovanie ohľadne vlastníckeho práva žalobcu; zistené skutočnosti súdy nižších inštancií obsahlo vyhodnotili. Výtka ústavného súdu sa má vnímať v tom, že v prípade určovacej žaloby bolo potrebné prvotne skúmať vlastnícke právo toho, kto sa domáha určenia vlastníctva; bez takéhoto zistenia by bolo nepodstatné zisťovať, či evidenčný vlastníčtvo nadobudol alebo nie, či takéto nadobudnutie bolo platné alebo nie, alebo či na takéto nadobudnutie je potrebné aplikovať zásadu nemo plus iuris. Až po zistení, že žalobca vlastníctvo nadobudol a na inú osobu vlastnícke právo nepreviedol, resp. na inú osobu (platne) vlastníctvo neprešlo, bolo dôvodné posudzovať ostatné otázky vo vzťahu k dobrovoľnej dražbe. Ani v tejto otázke dovolací súd odklon od právne záväzných záverov ústavného súdu nezistil; dovolacia námietka podľa § 420 písm. f) CSP v tomto smere nie je dôvodná.

27. Dovolací súd v tomto uznesení už konštatoval prelínanie argumentácie v o vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu a vo vzťahu k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľ vo „všeobecnej“ časti dovolania namieta nesprávne právne posúdenie; vymedzuje rozhodujúce právne otázky (čo evokuje rovnako námietku nesprávneho právneho posúdenia), v prípade prvej a druhej právnej otázky vymedzuje dovolanie poukazom na § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Pri tretej právnej otázke koncipuje argumentáciu poukazom na to, ako bola riešená odvolacím súdom a ako mala byť právna otázka riešená správne a uvádza aj rozhodnutia ústavného súdu, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť. V texte týkajúceho sa tejto „právnej“ otázky však má za to, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorým môže byť aj situácia, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktorá vyšla najavo a všeobecný súd ju v celom súhrne posudzovaných skutočností právne neposúdil.

28. Preto dovolací súd „právnu“ otázku uvedenú v bode 9.2. III. tohto uznesenia posúdil (aj) z hľadiska vady zmätočnosti (§ 420 písm. f) CSP).

28.1. Dovolateľ sa pýtal (namieta nesprávne hodnotenie dôkazov) vo vzťahu k zisteniu, či boli jeho právní predchodcovia (R., R. Y., Cartes, s. r. o. a L. Y.) v dobrej viere, že sú oprávnenými vlastníckmi sporných nehnuteľností, pokiaľ Mesto Prešov, napriek tomu, že sporné nehnuteľnosti užívalo 29 rokov ako cintorín, chcelo sporné nehnuteľnosti od nich odkúpiť, a to s poukazom s dôverou v určitý, im druhou stranou prezentovaný skutkový stav, navyše potvrdený údajmi z verejnej, štátom vedenej evidencie. Poukázal na výnimočné okolnosti, ktoré mali odôvodňovať výnimočnú možnosť poskytnutia ochrany práv dobromyseľným nadobúdateľom a v konečnom dôsledku samotnému žalovanému (bližšie

bod 9.6.4. a 9.6.5. tohto uznesenia). Tvrdil, že odvolací súd konanie žalovaného (spočívajúce v rokovaní o kúpe sporných nehnuteľností od R.) vyhodnotil nedostatočne konštatovaním, že „takéto začaté, no neukončené a právne neuzavreté úkony nemajú žiadne právne účinky“.

28.2. Vzhľadom na dovoláciu námietku týkajúcu sa dokazovania, najvyšší súd dodáva, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorého si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 3Cdo/201/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011).

28.3. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vychádzajúca z čl. 15 základných princípov Civilného sporového poriadku a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu (v podrobnostiach pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729).

28.4. Ani nesprávne alebo neúplné vyhodnotenie vykonaných dôkazov, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Uvedenú dovoláciu námietku bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v danom prípade súdu prvej inštancie a odvolaciemu súdu; pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000), ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť, či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli a treba ich považovať za naďalej aktuálne. Preto nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) a nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

28.5. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu dovolací súd nie je oprávnený, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v súdnej veci dovolací súd nezistil.

28.6. Dovolací súd pripomína, že pokiaľ ide o posúdenie dobrej viery radu nadobúdateľov (počnúc R. až po žalovaného) odvolací súd a súd prvej inštancie (rozsudok odvolacieho súdu spolu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie tvoria kompletizujúcu jednotu) svoje rozhodnutia nezaložili len na posúdení skutočnosti, že došlo k úvahám o odkúpení sporných nehnuteľností Mestom Prešov, ako aj rokovaní o ich odkúpení od R..

28.7. Odvolací súd zistil aj ďalšie skutočnosti, z ktorých vyvodil, že nadobúdatelia nekonali v dobrej viere. Už súd prvej inštancie poukázal na komplex okolností, ktoré záver o dobrej viere nadobúdateľov spochybňujú (až vyvracajú), a to charakter sporných nehnuteľností, užívaných ako cintorín; absencia faktickej moci nad spornými nehnuteľnosťami na strane nadobúdateľov, osobné prepojenie v rade nadobúdateľov s osobou konateľa žalovaného, okolnosti, za ktorých boli sporné nehnuteľnosti prevádzané, zaťaženie záložným právom; okolnosťami týkajúcimi sa „netradičného“ spôsobu doručovania dražobných zásielok; pôvodný úmysel R. domáhať sa nároku prostredníctvom reštitučného konania. Už súd prvej inštancie k uvedenému uviedol, že všetky vyššie uvedené okolnosti vo svojom súhrne vytvárajú obraz toho, že celý postup bol koordinovaný a vopred plánovaný žalovaným. Práve uvedená formulácia (všetky vyššie uvedené okolnosti) preukazuje, že už súd prvej inštancie hodnotil zistené skutočnosti v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, keď hodnotil dôkazy jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach.

28.8. Ak k uvedenému odvolací súd dodal ďalšie skutkové zistenia ohľadne dražby (konštatovanie, že dobrovoľná dražba sa konala za okolností, ktoré museli každému, kto nahliadol do podkladov dražby, vzbudiť podozrenie, že v jej prípade ide o simulovaný, resp. cielene a umelo vyvolaný úkon); iba skutočnosť, že žalobca zvažoval odkúpenie nehnuteľností a realizoval k tomu čiastočné kroky, nemôže mať pri správnej aplikácii zásady voľného hodnotenia dôkazov za následok konštatovanie o dobrej viere radu nadobúdateľov.

28.9. Dovolateľ v dovolaní na svoj prospech účelovo uvádza iba skutočnosti, ktoré by mali dobromyseľnosť nadobúdateľov potvrdzovať, opomína skutočnosti, ktoré súdy nižších inštancií v rámci voľného hodnotenia dôkazov hodnotili a vyhodnotili. Iba pre úplnosť dovolací súd uvádza, že záver o tom, že začaté, no neukončené a právne neuzavreté právne úkony nemajú žiadne účinky v kontexte zistených skutočností nie je záverom svojvoľným, neudržateľným a prijatým v zrejmom omyle. Žalobca ako prevádzkovateľ verejného cintorína nevyhnutne musel zvažovať aj prípadné odkúpenie sporných nehnuteľností ako jedného z možných riešení sporu o vlastníctvo; dlhotrvajúce súdne konanie (začaté v roku 2006, dokonca ešte pred vykonaním dobrovoľnej dražby) dalo takýmto jeho úvahám za pravdu.

29. V dôvodov vyššie uvedených dovolací súd konštatuje, že vadu zmätočnosti, týkajúcu sa nesprávneho hodnotenia dôkazov, nezistil. V kontexte nižšie uvedenej argumentácie je napokon otázne, či aj prípadná dobromyseľnosť nadobúdateľov by bola spôsobilá založiť výnimku zo zásady nemo plus iuris.

30. Dovolateľ v rámci námietky nesprávneho právneho posúdenia uplatnil výlučne dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

31. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

32. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Právnym posúdením sa pritom rozumie činnosť súdu, pri

ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu.

33. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

34. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

35. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

36. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie taká otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (v ďalšom texte len „právna otázka“). Musí byť splnená požiadavka, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a že išlo o jedinú právnu otázku, výlučne na vyriešení ktorej také rozhodnutie záviselo.

37. Najvyšší súd konštantne judikuje vo svojich rozhodnutiach, že len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Treba zdôrazniť, že o otázku relevantnú z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP sa nejedná pri riešení otázky, či strana sporu uniesla dôkazné bremeno, bremeno procesnej zodpovednosti za výsledok v spore, pretože záver súdu o tom, či strana sporu (ne)uniesla dôkazné bremeno, ktoré ju v tom-ktorom spore zaťažovalo, spočíva v každom jednotlivom prípade na posúdení vysoko individuálnych, konkrétnych skutkových okolnostiach, ktoré súd posudzuje v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov. Dovolací súd totiž nie je v rámci dovolacieho konania oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, keďže je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

38. Z uvedených dôvodov sa dovolací súd preto najskôr zaoberá tým, či sú splnené tieto predpoklady prípustnosti dovolania, a to najmä z hľadiska, či žalovaný v podanom dovolaní vôbec nastolil právnu otázku, resp. ním nastolená právna otázka je taká otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

38.1. Dovolateľ ako prvú nastolil nasledovnú právnu otázku:

Môže súd v rámci súdneho sporu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli nadobudnuté v dobrovoľnej dražbe podľa zákona č. 527/2002 Z. z. rozhodnúť, že vydražiteľ predmetu dražby predmet dražby nenadobudol, nie je jeho vlastníkom, tzn. môže súd posudzovať otázku platnosti dobrovoľnej dražby v inom konaní

a) keď súdny spor o určenie vlastníckeho práva nie je sporom o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, ako to predpokladá § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách a žaloba ani nebola podaná v lehote troch mesiacov od konania dražby,

b) keď účastníkmi súdneho sporu o určenie vlastníckeho práva neboli všetci tí, ktorí boli účastníkmi predmetnej dobrovoľnej dražby?

38.2. K uvedenému dovolací súd uvádza, že na riešení takto formulovanej právnej otázky odvolací súd napadnuté rozhodnutie nezaložil. Uvedená otázka by bola príliehavá v prípade, ak by dovolací súd rozhodoval o dovolaní proti prvému rozsudku odvolacieho súdu (z 21. januára 2010), v ktorom odvolací súd skutočne preskúmaval platnosť dobrovoľnej dražby ako otázku predbežnú. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, spolu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie ale neplatnosť dobrovoľnej dražby nekonštatuje a rieši otázku kolízie dvoch ústavných hodnôt, a to princípu ochrany dobrej viery nadobúdateľa a princípu ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka.

38.3. Súdny nižších inštancií dospeli k záveru o nadobudnutí vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam žalobcom, nezistili platné nadobudnutie vlastníckeho práva u subjektov v rade nadobúdateľov z dôvodu, že už R. nemohla sporné nehnuteľnosti platne nadobudnúť v dedičskom konaní, nakoľko poručiiteľka v čase svojej smrti nebola vlastníčkou sporných nehnuteľností. Dovolací súd dodáva, že dedičstvo je súhrn majetku poručiiteľa; ak sporné nehnuteľnosti neboli v majetku poručiiteľky, nebolo možné ich platné nadobudnutie, čo aj v dedičskom konaní.

38.4. Práve z uvedeného dôvodu súdy nižších inštancií zistovali dobromyseľnosť v rade nadobúdateľov sporných nehnuteľností počnúc R. a v e c právne uzavreli konštatovaním, že ani jeden z rady nadobúdateľov nemohol byť nadobúdateľom dobromyseľným. Takýmto spôsobom riešili (a vyriešili) kolíziu dvoch ústavných hodnôt a na tejto skutočnosti založili napadnuté rozhodnutie o určení vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam žalobcovi.

38.5. V zmysle vyššie uvedeného nastolená právna otázka nie je otázkou, ktorú odvolací súd riešil a na jej riešení založil svoje rozhodnutie.

38.6. Iba na okraj dovolací súd uvádza, že dovolateľ ako rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré majú predstavovať ustálenú prax dovolacieho súdu označil nález ústavného súdu z 13. apríla 2011 sp. zn. III. ÚS 448/2010 a rozhodnutia najvyššieho súdu z 22. mája 2008 sp. zn. 3Cdo/272/2007, z 30. júna 2009 sp. zn. 2Cdo/66/2008 a zo 16. septembra 2010 sp. zn. 3Cdo/196/2010. Pokiaľ ide o citované rozhodnutia najvyššieho súdu, z nich vyplývajúci záver vyplýva, že dovolací súd v nich riešil a vyriešil otázku, že neplatnosť dražby môže byť určená iba v samostatnom konaní o určení neplatnosti dražby. Ako už bolo uvedené, túto otázku po rozhodnutí ústavného súdu v prejednávanej veci súdy nižších inštancií neriešili a na jej riešení logicky ani svoje rozhodnutia nezaložili.

38.7. Súdny nižších inštancií v danom prípade rozhodujúcu právnu otázku riešili, resp. považovali ju za vyriešenú neskoršími rozhodnutiami dovolacieho súdu, a to s poukazom na rozhodnutie - uznesenie z 18. decembra 2012 sp. zn. 2MCdo/20/2011 (publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod publikačným číslom R 61/2014) a uznesenie veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 27. apríla 2021 sp. zn. 1VObdo/2/2021 (publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod publikačným číslom R 56/2021). Vo vzťahu k takto vykonanému právnenému posúdeniu dovolacia argumentácia žalovaného mlčí.

39. Druhú nastolenú právnu otázku koncipoval dovolateľ nasledovne:

Nadobudol vydražiteľ nehnuteľnosti vydražené v dobrovoľnej dražbe konanej podľa zákona o dobrovoľných dražbách originárnym spôsobom, keď predmetná dražba nebola súdom, v konaní o určení neplatnosti dobrovoľnej dražby určená za neplatnú?

39.1. Odvolací súd sa mal pri riešení nastolenej otázky odkloniť od záverov vyslovených v náleze ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 448/2010 (ktorý bol vydaný v prejednávanej veci) a zároveň záverov vyslovených v náleze z 19. januára 2021 sp. zn. I. ÚS 510/2016.

39.2. K uvedenému dovolací súd uvádza, že nastolená otázka nie je otázkou, ktorú by odvolací súd riešil a na jej riešení založil svoje rozhodnutie. Súdny nižších inštancií vychádzali zo skutkového stavu, v ktorom zistili vlastníctvo žalobcu k sporným pozemkom na základe vyvlastnenia a na základe zákona o

majetku obcí. Už z uvedeného vyvodili, že R. nemohla v dedičskom konaní po poručiiteľke R. R., rod. P. sporné nehnuteľnosti nadobudnúť, nakoľko poručiiteľka v čase svojho úmrtia nebola vlastníkom sporných nehnuteľností. Už prechod vlastníctva sporných nehnuteľností na dedičku je charakterizovaný tým, že ide o nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka; na základe uvedeného všetky ďalšie prechody a prevody vlastníckeho práva sú rovnako charakterizované ako nadobudnutie od nevlastníka.

39.3. V zmysle nastolenej právnej otázky ide skôr o otázku teoretickú (a nie o otázku, ktorú by odvolací súd riešil a na jej riešení založil svoje rozhodnutie).

39.4. Komentár k Občianskemu zákonníku uvádza, že dražba je tiež upravená vo viacerých právnych predpisoch. I keď býva niekedy označovaná z a originárny spôsob nadobudnutia vlastníctva (z odôvodnenia nálezu ÚS SR sp. zn. II. ÚS 289/08 z 2. novembra 2008 „Pokiaľ ide o to, že bola dražená vec, ktorá nemala byť vo vlastníctve povinného, keďže žalovaná nadobudla vlastníctvo nie prevodom ale prechodom, ide o originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva.“), ide o derivatívny spôsob nadobudnutia vlastníctva jeho prechodom, pretože predpokladom každej dražby je vlastníctvo predmetu dražby osobou, voči ktorej alebo majetku ktorej sa dražba vykonáva (Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - § 450. Komentár. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2019, 1754 s.). I podľa novšieho komentára k Občianskemu zákonníku v súčasnosti sa má za ustálené, že nadobudnutie vlastníckeho práva na základe dobrovoľnej dražby v zmysle zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách nepatrí medzi osobitné spôsoby dobromyseľného nadobúdania vlastníckeho práva. Súdna prax sa priklonila k názoru, že vlastnícke právo získané na základe dobrovoľnej dražby nepredstavuje originárny spôsob nadobúdania vlastníckeho práva, ale naopak spôsob derivatívny (Dufalová, L. a kol. Občiansky zákonník. Komentár. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2025, 1209 s.). Názor vyslovený v novšom komentári k Občianskemu zákonníku však vychádza práve z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/123/2011, 20Co/51/2012, ktoré bolo vydané v prejednávanej veci (rozsudok odvolacieho súdu, druhý v poradí - bod 4. tohto uznesenia), ktorý bol uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/441/2012 (bod 5. tohto uznesenia) zrušený a vec bola krajskému súdu vrátená na ďalšie konanie.

39.5. V prejednávanej veci však nebolo podstatné, či ide o originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva právnym predchodcom žalovaného; nebolo sporné, že právny predchodca žalovaného nadobudol sporné nehnuteľnosti v dobrovoľnej dražbe podľa zákona č. 527/2002 Z. z. Podstatné pre právne posúdenie veci (a teda podstatná právna otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej riešení založil napadnuté rozhodnutie) bolo, či na nadobudnutie sa vzťahuje výnimka zo zásady nemo plus iuris.

40. Iba ako obiter dictum dovolací súd v súvislosti s odvolacím súdom riešenou otázkou nemo plus iuris poukazuje na závery vyplývajúce z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 549/2015, ktoré boli prevzaté aj do ďalších rozhodnutí ústavného súdu (sp. zn. I. ÚS 151/2016 a I. ÚS 460/2017). Podstata v nich uvedenej argumentácie spočíva v závere, že ústavný súd z hľadiska poskytnutia ústavnoprávnej ochrany musí tak postaviť na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom na základe jeho dobrej viery. Tým sa dostávajú do vzájomnej kolízie obidve ústavné hodnoty - princíp ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka. Pokiaľ však nemožno zachovať maximum z obidvoch základných práv, treba prihliadnuť na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu. Vyššie riziko má niešť nedbaľý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovu sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní.

40.1. Ústavný súd Slovenskej republiky v neskoršom náleze z 19. januára 2021 sp. zn. I. ÚS 510/2016 tieto závery čiastočne koriguje konštatovaním, že súčasťou princípu materiálneho právneho štátu je nielen možnosť, ale aj povinnosť súdu vykladať právne normy ústavne súladným spôsobom s prihliadnutím na princíp elementárnej spravodlivosti; z tohto dôvodu konajúci senát ústavného súdu úplne nezavrhuje mimoriadne výnimočnú možnosť poskytnutia ochrany práv dobromyseľným

nadobúdateľom, prioritne však k tejto otázke pristupuje zdržanlivo. Na závery z citovaného nálezu ústavný súd, pri nezavrnutí mimoriadne výnimočnej možnosti poskytnutia ochrany práv dobromyseľným nadobúdateľom, pri zdržanlivom prístupe k tejto otázke, poukázal aj v uznesení z 9. februára 2021 sp. zn. IV. ÚS 59/2021.

40.2. Dovolací súd poukazuje na to, že donedávna existovali dve skupiny rozhodnutí, posudzujúce predmetnú otázku, keď do prvej skupiny bolo možné zaradiť rozhodnutia zotrúvajúce na zásade „nemo plus iuris“ a do druhej skupiny rozhodnutia, ktoré túto zásadu umožňovali prelomiť, keď v nich boli okrem iného reflektované závery vyslovené v nálezoch ústavného súdu (sp. zn. I. ÚS 549/2015, I. ÚS 151/2016 a I. ÚS 460/2017), ktoré pripúšťali nadobudnutie vlastníckeho práva (len) na základe dobrej viery nadobúdateľa nehnuteľností.

40.3. Dovolateľom citovaný nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 510/2016 z 19. januára 2021 do istej miery korigoval svoje predošlé rozhodnutia vo vzťahu k nastolenej právnej otázke a svojím spôsobom otvoril cestu k ustáleniu rozhodovacej praxe v tejto oblasti aj na pôde najvyššieho súdu, ktoré našlo svoje zhmotnenie v rozhodnutí veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia sp. zn. 1VObdo/2/2020. Ústavný súd sa v uvedenom náleze vyjadril k záverom vysloveným v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/71/2011 z 27. februára 2013, k rozdielnej judikatúre najvyššieho súdu, týkajúcej sa predmetnej právnej otázky (a to aj v nadväznosti na rozhodnutia ústavného súdu), či k ochrane dobromyseľného nadobúdateľa. Ústavný súd tu uviedol, že „si uvedomuje, že judikatúra slovenských najvyšších súdnych autorít momentálne nie je úplne jednotná v otázke posudzovania konfliktu ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka a ochrany dobromyseľnosti nového nadobúdateľa. Najvyšší súd v minulosti dlhodobo stabilne zastával názor o nemožnosti prelomenia zásady „nemo plus iuris“ princípom ochrany dobromyseľného nadobúdateľa (napríklad sp. zn. 3Cdo/144/2010, 2MCdo/20/2011, 5MCdo/12/2011, 3Cdo/223/2016, 3Cdo/307/2013), a to väčšinou s odôvodnením, že súčasne platný právny poriadok priznáva ochranu dobromyseľnému držiteľovi v právnom inštitúte vydržania, ktorý umožňuje oprávnenému (dobromyseľnému) držiteľovi nadobudnúť vlastnícke práva iba pri súčasnom splnení podmienky nerušeného uplynutia vydržacej doby. Za iných podmienok nemožno priznať dobromyseľnému držiteľovi nadobudnutie vlastníckeho práva. Medzi novšími rozhodnutiami najvyššieho súdu možno nájsť aj také, ktoré iba výnimočne pripúšťajú možnosť ochrany dobromyseľného nadobúdateľa. Z týchto rozhodnutí (sp. zn. 6Cdo/792/2015, 4Cdo/102/2017, 6Cdo/71/2011) ale nevyplýva všeobecná prednosť jedného z kolidujúcich princípov. Ide tu skôr o pripustenie možnosti skúmania existencie výnimočných okolností, ktoré môžu v konkrétnom prípade nastať, a ktoré môžu byť dôvodom na ustúpenie od prísneho zotrúvania na princípe nemo plus iuris.“ Pokiaľ ide o ochranu dobromyseľných nadobúdateľov, ústavný súd poukázal na to, že „z hľadiska legitímnych očakávaní účastníkov predmetného súdneho konania proti sebe stoja očakávania pôvodných vlastníkov, ktorí v relatívne krátkom časovom horizonte od straty svojho vlastníckeho práva (približne 7 mesiacov) podali na súde žalobu, a očakávania dobromyseľných nadobúdateľov. Pôvodní vlastníci legitímne očakávali, že ochrana vlastníckeho práva nebude poskytnutá subjektu, ktorý ho nadobudol na základe absolútne neplatného právneho úkonu. Dobromyseľní nadobúdatelia mohli legitímne očakávať, že im súdna ochrana bude poskytnutá, avšak len ako dobromyseľným držiteľom (§ 130 Občianskeho zákonníka), pretože platná právna úprava v čase podania žaloby v zásade vylučovala možnosť nadobudnutia plnohodnotného vlastníckeho práva na základe absolútne neplatného právneho úkonu.“

40.4. V otázke prelomenia zásady nemo plus iuris a s tým súvisiaceho nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka na základe dobrej viery nadobúdateľa, došlo k zjednoteniu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a to prostredníctvom uznesenia veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia sp. zn. 1VObdo/2/2020 z 27. apríla 2021.

40.5. V rozhodnutí sp. zn. 1VObdo/2/2020 veľký senát vo vzťahu k nastolenej právnej otázke okrem iného uviedol, že slovenská právna úprava nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka vo všeobecnosti neupravuje, keďže vlastnícke právo možno nadobudnúť len zákonom predpísaným spôsobom. To platí tak v prípade derivatívneho nadobudnutia vlastníckeho práva, ako aj v prípade originárneho nadobudnutia vlastníckeho práva. Nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka právna

úprava umožňuje len v zákonom upravených prípadoch, predstavujúcich výnimku zo zásady, že vlastnícke právo možno nadobudnúť len od vlastníka, a len v týchto prípadoch zákon uprednostňuje ochranu dobromyseľného nadobúdateľa veci a umožňuje prelomenie zásady nemo plus iuris. Veľký senát dodal, že z predmetného konštatovania vyplýva, že neprichádza do úvahy, aby súdy bez toho, aby existoval zákonný podklad, rozširujúco vyvodzovali možnosť ochrany dobromyseľného nadobúdateľa tým spôsobom, že samotná dobrá viera nadobúdateľa postačuje na priznanie jej vlastníckeho práva, t. j. že by nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka bolo prípustné vo všeobecnosti. Uvedené platí bez ohľadu na to, že zotrvanie na zásade nemo plus iuris môže pôsobiť v subjektívnej rovine nespravodlivo voči nadobúdateľovi veci. Zároveň uviedol, že nadobudnutie veci v dobrej viere o d nevlastníka vo všeobecnosti (t. j. okrem prípadov výslovne predpokladaných zákonom) nie je možné zaradiť ani medzi iné skutočnosti ustanovené zákonom, na základe ktorých možno nadobudnúť vlastnícke právo k veci (podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

40.6. Veľký senát ďalej poukázal na výnimky zo zásady nemo plus iuris, uprednostňujúce ochranu dobromyseľného nadobúdateľa, ktoré sú taxatívne upravené naprieč jednotlivými právnymi predpismi. Medzi tieto výnimky zaradil ustanovenia § 486 Občianskeho zákonníka, § 446 Obchodného zákonníka, § 93 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, § 19 ods. 3 zákona o cenných papieroch a § 61 Exekučného poriadku (v znení účinnom do 31. marca 2017) [resp. § 140 ods. 2 písm. l) v spojení s § 150 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017], pričom uviedol, že v iných prípadoch má dobrá viera nadobúdateľa význam len pri nárokoch podľa ustanovenia § 126 ods. 2 v spojení s § 129 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorých sa však nadobúdateľ v dobrej viere - ktorý sa nestal vlastníkom veci s poukazom na zásadu nemo plus iuris - nemôže domáhať voči skutočnému vlastníkovi veci.

40.7. Napokon aj na pôde ústavného súdu je aplikácia zásady nemo plus iuris ustálená. Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení z 21. augusta 2024 č. k. I. ÚS 454/2024-23 konštatoval, že na úrovni ústavnej praxe došlo v ostatnom období k ustáleniu n a právnom názore o potrebe uprednostnenia ochrany pôvodného vlastníka s výnimkou tých prípadov, kde zákon výslovne vytvára právny rámec pre možnosť nadobudnutia vlastníctva od nevlastníka. Ústavný súd sa v otázke riešenia konfliktu princípu nemo plus iuris s princípom ochrany dobromyseľného nadobúdateľa prikláňa k uprednostneniu zákonom predpokladaných spôsobov nadobudnutia vlastníckeho práva, pričom uprednostnenie práv nadobudnutých v dobrej viere úplne nezatraca, ale vzhľadom na zásadu právnej istoty aplikáciu tohto princípu pripúšťa iba vo veľmi obmedzenej miere (IV. ÚS 468/2023).

40.8. Aj z uvedeného vyplýva, že nadobudnutie veci od nevlastníka v dobrovoľnej dražbe nie je výnimkou zo zásady nemo plus iuris, zákon č. 527/2002 Z. z. neobsahuje žiadne ustanovenie (na rozdiel od Exekučného poriadku), z ktorých by sa dalo vyvodiť, že by mal v dobrovoľnej dražbe dobromyseľný vydražiteľ nadobúdať vlastnícke právo k predmetu dražby aj vtedy, ak navrhovateľ dražby nie je ani vlastníkom predmetu dražby a ani ním nie je ten, v koho mene navrhovateľ koná. Zo samotného znenia zákona č. 527/2002 Z. z. nemožno vyvodiť záver o tom, že by dobrovoľná dražba mala viesť k nadobudnutiu vlastníckeho práva aj od nevlastníka, a teda, že by došlo k prelomeniu zásady nemo plus iuris (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2022 sp. zn. 7Cdo/101/2021).

41. Dovolateľ napokon ako poslednú formuloval nasledovnú otázku:

Boli právní predchodcovia žalovaného, a to R. R., rod. P., R. Y. a spoločnosť Cartes, s. r. o., v dobrej viere, že sú oprávnenými vlastníkmi sporných nehnuteľností, pokiaľ Mesto Prešov napriek tomu, že sporné nehnuteľnosti užívalo 29 rokov ako cintorín, chcelo sporné nehnuteľnosti od nich odkúpiť, a to s poukazom s dôverou na určitý, im druhou stranou (Mestom Prešov) prezentovaný skutkový stav, navyše potvrdený údajmi z verejnej, štátom vedenej evidencie?

41.1. Dovolateľ nešpecifikoval, či pri riešení ním nastolenej právnej otázky sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, či v danom prípade ide o právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi doposiaľ vyriešená nebola alebo o právnu otázku, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

41.2. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková), ktorá musí mať zreteľné charakteristické znaky. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o otázku právnu, ktorú odvolací súd riešil a na jej riešení založil rozhodnutie napadnuté odvolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a) až c) ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad sp. zn. 1Cdo/126/2017, 2Cdo/225/2016, 3Cdo/235/2016, 4Cdo/89/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/20/2017, 8Cdo/73/2017).

41.3. Pred posúdením samotného „vyriešenia právnej otázky“ (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP) dovolací súd zdôrazňuje, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu; dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t. j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho dokazovania vecí, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, jej aplikácie na podklade skutkových zistení (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/218/2017, 3Cdo/150/2017, 4Cdo/7/2018, 4Cdo/32/2018, 7Cdo/99/2018).

41.4. Vzhľadom k uvedenému dovolací súd konštatuje, že otázka, či právni predchodcovia žalovaného boli v dobrej viere, že sú oprávnenými vlastníkami sporných nehnuteľností, nie je otázkou právnou, ale otázkou skutkovou z dôvodu, že záver k tejto otázke si súd vytvára na základe vykonaného dokazovania a na základe voľného hodnotenia vykonaných dôkazov. Zrejme aj z toho dôvodu dovolateľ poukazoval (aj) na nesprávny procesný postup odvolacieho súdu majúci za následok porušenie práva na spravodlivý proces, čo je dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Aj z uvedeného dôvodu dal na uvedené dovolací súd odpoveď v rámci namietaných väd zmätočnosti v bodoch 28. - 28.9. tohto rozhodnutia.

41.5. Pokiaľ dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie na základe poslednej formulovanej otázky (bod 41. tohto rozhodnutia) ako otázky skutkovej a nie právnej, správnosť takejto irelevantnej otázky z hľadiska § 421 ods. 1 CSP nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu dovolaciemu prieskumu.

42. Zhrnúc vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalovaného namietajúce zmätočnosť vadu podľa § 420 písm. f) CSP a vadu nesprávneho právneho posúdenia nie je prípustné z dôvodu, že nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi a dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. Z uvedeného dôvodu dovolací súd dovolanie žalovaného ako celok odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

43. Pri rozhodovaní o trovách dovolacieho konania dovolací súd aplikoval § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Podľa princípu úspechu v dovolacom konaní náhradu trov dovolacieho konania priznal v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešnému žalobcovi.

44. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.